

ΥΜΝΟΣ ΣΤΟΝ ΑΘΑΝΑΤΟ ΝΕΚΡΟ

Θανάση Διάκε, αετέ, της Ρούμελης αηδόνη
επάνω εις τη γέφυρα, στο ξακουστό στενό
της Αλαμάνας στάθηκες με φέγγος αυγινό
σαν αητός πα στις κορφές και ήλιου το αγγόνι
λεύτερο χελιδόνι,
ψηλά στον ουρανό.

Μια χούφτα, μια πενηνταριά έναντι εννιά χιλιάδων
των τριακόσιων ζήλεψες και των Θερμοπυλών
του Λεωνίδα την τιμή, κι εκείνων των «τρελών»
για την πατρίδα έπεσες μπροστάρης των ραγιαδών
και όλων των ομάδων,
κλεφτών κι αρματωλών.

Σου φώναξαν οι φίλοι σου, «Διάκε πάμε πιο πέρα»
τό 'πλεπαν τ' αποτέλεσμα, το έβλεπες κι εσύ
μα δε θα λάκιζες ποτέ χωρίς να πιείς κρασί
από τ' αθάνατο κρασί στις μάχης τον αγέρα
για σε γλυκιά μητέρα,
πατρίδα μου χρυσή.

Στον ώμο τον χτυπήσανε και το σπαθί του σπάσαν
και πέσαν οι μεμέτηδες πάνω του σαν σκυλιά
μες στου Απριλιού τα λούλουδα και στη μοσχοβολιά`

αιχμάλωτο τον έπιασαν και τον καταδικάσαν
τους φίλους του χαλάσαν,
βόγκαγαν τα πουλιά.

«Γίνεσαι Τούρκος Διάκο μου, την πίστη σου ν' αλλάξεις»;
ο Ομέρ Βρυώνης ρώτησε σιγά κάποια στιγμή
γιατί τον ήθελε πασά, Τούρκο με πληρωμή.
«Εγώ Γκραικός γεννήθηκα, και ό,τι κι αν μου τάξεις
ποτέ δε θα μ' αλλάξεις,
ούτε για μια στιγμή»!

Είπε, ενώ το γνώριζε τί τέλος τον προσμένει
μες σε βασανιστήρια απάνθρωπα, φρικτά.
Κι ενώ γαλήνιος στέκεται με βλέμμα που σκιρτά
στη σούβλα τον σουβλίζουνε, καλά πού 'ταν ξυσμένη
και σε φωτιά αναμμένη
τον ψήγουν γυριστά.

«Για δεξ καιρό που διάλεξε ο χάρος να με πάρει...»
στη φύση πέρα κοίταξε και λέει ψιθυριστά
καθώς οι πόνοι οι φρικτοί του φέρναν βογκητά
«... τώρα π' ανθίζουν τα σπαρτά και βγάζει η γης χορτάρι!»
και πάει με καμάρι,
τη δόξα χαιρετά.

20/8/2020 Ιωάννης Παναγάκος